

Откъм поста, в слабия здрач, се замяркаха черните силуети на двама ромънски войници с светли ножове на пушките. Те слизаха да патрулират, както всяка вечер. Всички почнаха да си разотиват. Радуш взе Балкан с себе си. Жените се прощаваха, разменяха си отдалеч някакви двусмислени думи, в които имаше зли и весели намеци, и преди да влязат в къщи, поглеждаха още веднъж двамата войника. В очите им имаше сега зловещ и злораден блясък.

IV

През тази нощ никой в Люляково не можа да спи. Пред иконостаса на всяка къща, като пред голям празник, горяха кандила. Вън беше тъмна и черна нощ, нямаше дъжд, но беше излязла голяма буря. Шумяха клоните на овошките, захопваха се врати, кучетата лаеха непрекъснато, трептяха синкави светкавици и от време на време проехтяваха гърмотевици, тъй тежки и продължителни, че стъклата на прозорците потреперваха и звънтяха. Отпосле мнозина разказваха, че в тая страховита нощ ясно и близко чували познати гласове, тежки и ритмични стъпки на много хора, гърмежи на пушки, болезнени и отчаяни викове, а някои уверяваха, че чували някъде и „ура“. Къню кръчмаринът не си ходи в къщи. Цялата нощ, наметнат с палтото си, той пре-